

bruger dette Ord. Jeg anser det for en ganske simpel, temmelig underordnet Hensigtsmæssighedsforanstaltning, om man vil gaa den ene eller den anden Vej, og jeg vil indskyde i Parenthes, at jeg lægger ingenlunde saa stor Vægt paa denne Sag, som en æret Taler synes at forudsætte. Svad enten Afgjørelsen falder i den ene eller den anden Retning, er det for mig og for Retsbetjentene og for Statsjenssten aldeles ikke nogen Sag af saa særdeles stor Betydning. Jeg tror, det nærmest skal være Hensynet til Befolkningens Interesser, som overhovedet skal bevæge til at gaa den Vej, som det ærede Mindretal har foreslaaet, meget mere end Hensynet til Retsbetjentene; thi det, som efter min Mening taler for at godtgjøre Portoudgifter efter Regning, er navnlig det, at det ikke kan være i Befolkningens Interesse, at Retsbetjentene ere opfordrede til at økonomisere med Porto. Det kan ikke være i Befolkningens Interesse, at en Retsbetjent bestandig skal tænke paa eller idetmindste ofte tænke paa, om han ikke skal lade det Brev ligge, til det kan gaa i Forbindelse med et andet den næste Dag, om han ikke skal vente, til det kan blive befordret af en Cognefoged, der skal komme ind, eller lignende, istedetfor at lade det expedere med Posten. Den Slags Betragtninger ere Retsbetjentene meget naturligt henviste til paa mange Steder. Jeg erkender — og i den Henseende har der aldrig været nogen videre Strid mellem os — at Udvalget har været meget villigt til at foreslaa de Portogodtgjørelser, som Indberetningerne udvise, ligesom jeg overhovedet jo ikke bestrider, at Udvalget har været meget medgjærligt. Vi ere jo komne meget godt ud af det paa andre Punkter, og ogsaa her er der jo slet ikke nogen saadan Tale om, at man bestrylber hverandre for Rarrighed eller Sligt; men jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at Grunden til, at disse Portoudgifter have fremkaldt forskellige Misligheder og navnlig den, at Retsbetjentene have været opfordrede til at økonomisere en hel Del i de senere Aar, er jo dog ikke den, at deres Indberetninger ere feile, thi hvis de vare det, kunde man ikke sige det Mindste imod, at de fik mindre Godtgjørelse, end de stulde have, naar de ikke tilstrækkelig nsie opgave, hvad de havde udgivet. Men det er ikke Sagen. Skylden ligger i, at Landpostvæsenet har været under stadig Udvikling, saa det, Embedsmanden har forbrugt gennemsnitlig i de 5 foregaaende Aar, efter al mulig menneskelig Sandsynlighed ikke vil være tilstrækkeligt for de 5 efterfølgende Aar, fordi, som sagt, Landpostvæsenet er i en stadig Udvikling, hvorfor altsaa ogsaa Forbruget til Porto nødvendig maa være i en bestandig Stigen. Det er det, der medfører, at de for 5 Aar ad Gangen fastsatte Portoveberlag i Reglen ikke slaa til, saaledes at Retsbetjentene, om jeg maa udtrykke mig saa, paa Grund heraf komme til at gjøre Erfa-

ringer paa deres egen Regning og Risiko med Hensyn til, hvilket yderligere Forbrug af Porto der er en Følge af de udvidede Postforbindelser. Selv om man nemlig paa Grund af, at Retsbetjentens Indberetninger udvise, at hans ved forrige Kontorholdslov bestemte Vederlag ikke var tilstrækkeligt, forhøiede Portoveberlaget paa næste Kontorholdslov, har man naturligvis aldrig nogenfinde villet gaa ind paa at erstatte ham det, som han er kommen tilkort i de foregaaende Aar paa Grund af, at det ham tillagte Portoveberlag var utilstrækkeligt. Det er i det Høieste for Fremtiden, at man kan oprette Tabet for ham, men ikke for den forgangne Tid. Det er disse Omstændigheder, der have medført, at der er en ikke heldig Opfordring for Retsbetjentene til, alt som Postforbindelserne i deres Jurisdiktioner udvides, og alt som det mere og mere viser sig, at det dem ved sidste Kontorholdslov tillagte Portoveberlag ikke var tilstrækkeligt, saa at økonomisere paa dette Gebet, hvor det jo ikke dreier sig om Noget, der har finantiel Betydning for Statskassen, men hvor det dreier sig om en Ulempe for Befolkningen, som det forekommer mig, man netop af den Grund, at det ingen finantiel Betydning har for Statskassen, ikke burde udsætte Befolkningen for. Derfor ser jeg Sagen fra det Synspunkt, at jeg mener, at de Herrer ikke i deres Afstemning behøve at lade sig bestemme af noget som helst særligt Hensyn til Administrationen; jeg tror, at de i deres Afstemning ikke bør lade sig bestemme af noget som helst Andet, end hvad de tro er i Befolkningens Interesse i den Henseende. Jeg skal nu dernæst gjøre opmærksom paa med Hensyn til de to Vædringsforslag, som ere foreslaaede af Mindretallet til § 5, og som gaa paa at føre noget Nyt ind i denne Lov, som ikke tidligere har været under Diskussion her i Salen at det jo ikke er mig, der har stillet disse Forslag. Det er det ærede Mindretal; jeg har kun tiltraadt dem. Jeg tror nemlig at kunne gaa ind paa dem, og derfor har jeg ment, at, naar Forslagene fremkom fra det ærede Mindretals Side, var der ikke for mig nogen Anledning til Andet end til at støtte dem. Naar man nu vilde sige: Ja, men kunne vi ikke faae det, som disse Vædringsforslag gaa ud paa, vedtaget ved særlig Lov, saa vil jeg dertil bemærke, at jeg har aldrig nogenfinde sagt, at jeg vilde være uwillig hertil eller gaa imod en saadan særlig Lov, men

Rettelse.

Sp. 2652 Lin. 8 f. o.: „Sogneraadets 7 Medlemmer“, læs: „Sogneraadets Medlemmer“.